

כל הגט פרק שלישי גיטין

כה.

עין משפט גזר מצוה

א ה מ"י פ"ג מהלכות
גירושין הל' א ב ג ד
ו פ"י ט"ז ס"ג ס"ד ס"ה ס"ו
ז ח ט י י"א י"ב י"ג י"ד
טו טז טז י"ח י"ט כ
כ"א כ"ב כ"ג כ"ד כ"ה
כ"ו כ"ז כ"ח כ"ט ל
ל"א ל"ב ל"ג ל"ד ל"ה
ל"ו ל"ז ל"ח ל"ט מ
מ"א מ"ב מ"ג מ"ד מ"ה
מ"ו מ"ז מ"ח מ"ט נ
נ"א נ"ב נ"ג נ"ד נ"ה
נ"ו נ"ז נ"ח נ"ט ס
ס"א ס"ב ס"ג ס"ד ס"ה
ס"ו ס"ז ס"ח ס"ט ע
ע"א ע"ב ע"ג ע"ד ע"ה
ע"ו ע"ז ע"ח ע"ט פ
פ"א פ"ב פ"ג פ"ד פ"ה
פ"ו פ"ז פ"ח פ"ט צ
צ"א צ"ב צ"ג צ"ד צ"ה
צ"ו צ"ז צ"ח צ"ט ק
ק"א ק"ב ק"ג ק"ד ק"ה
ק"ו ק"ז ק"ח ק"ט ק"ס
ק"י ק"כ ק"כ"א ק"כ"ב
ק"כ"ג ק"כ"ד ק"כ"ה
ק"כ"ו ק"כ"ז ק"כ"ח
ק"כ"ט ק"כ"ל ק"כ"מ
ק"כ"נ ק"כ"ס ק"כ"ט
ק"ל ק"מ ק"נ ק"ס

לעזי רש"י

לקצורין. נבלי בר.

מוסף תוספות

א. לא פליגי בסברת
עצמן אלא וכו'. מוס'
ה' ב. דפרק מצות
השליש. ו. מוס' יבמות
ל"ה (קד.). מוס' יבמות
ז. ד"ה ר"מ. ג. ו. אב"י.
כ"ג. ד. דמיתניא בה
בגוהת דר' יהודה ור' יוסי
ור"ש. מוס' ה"ש.
ה. ו. ישראל. מוס' עירובין
ז. ד"ה דתמן. א. של
כותים. מוס' ה"ש.
ז. אפי' כשמרבה
ביתו וכו' וכו' לא יתכן
כלל. מוס' סוכה כ. ד"ה
עשרה ועי' מוס' ה"ש.
ח. אפי' שמי הארץ
לא נחשו על התרומה
כדאי"ט בסוטה. מוס'
ט. אפי' תרומה
גדולה. מוס' ה"ש.
י. דרדשי קרא כפשתיה.
מוס' ה"ש. ר"א. עשר
תעשר. מוס' ה"ש.

פסקי ר"ד

וחיורי אמר כולן אינן
פוסלין חוץ מן האחרון ור'
יוחנן אמר אפילו אחרון
נמי אינו פוסל אשתתוב
השאה בדראשון כ"ע לא
פליגי דלא פוסל חוץ
משפואל דאמר ראשון נמי
פוסל ובטל במיעוטו
והלכה כרבים וכ"ש דרב
פליגי עליוהי וק"ל הלכה
כרב באי"ט ובאחרון כ"ע
לא פליגי דפוסל חוץ מר'
יוחנן דאמר אינו פוסל
ובטל במיעוטו דהייכי
אמרין אין בריה הני מילי
קולא להתירה לעולם
אבל לחומרא לאוסייה
לכהונה אמרין יש בריה.
ובאמצעותא רב ושמואל
אמרי פוסלין חיערי ורב
אסי ור' יוחנן אמרי דאין
פוסלין וק"ל כל רב
ושמואל ור' יוחנן הלכ'
כר' יוחנן וכ"ש הכא
דקימי זעירי ור' אסי
כוהנה נמצא שכולן אינן
פוסלים ככהנה חוץ מן
האחרון. ומבני ר' אלעזר
היא דבעיא כתיבה לשמה:

קטן ואנפיליא פסולות ואין פוסלות ואין פוסלות ואין פוסלות
 דמאי פליגי בקטן הא פלוגתא דר"מ ורבינן בסוף האשה
 רבה (יבמות דף טו.) דתניא עשו ציאת בן ט' כמאמר בגדול ור"מ
 אומר עשו חליצה בן ט' כגט בגדול אבל לרבינן ציאה אין חליצה לא
 ובפרק מנזח חליצה (ט"ז דף קה):
 אמתניתין דהחולצת מן הקטן חליצה
 פסולה אמר ר"מ שמואל זו דברי רבי
 מאיר אבל חכמים אומרים אין
 חליצה קטן כלום ואומר ר"י דהכא
 פליגי בשלשן המשנה ד שמואל משמע
 ליה השלשן חליצה פסולה ופוסלת
 ואמאי ממתינין כרבי מאיר ולא משום
 דס"ל כר"מ וזני מערבא משמע
 להו שפיר פסולה ואינה פוסלת
 ואמאי כרבינן: **ו**א"י אשמעינן שדה
 משום דלחומרא. ואם תאמר לקולא
 נמי שמעינן ליה דאין ברירה בפיק
 בתרא דבכורות (דף טו.) גזי מעשר
 בהמה דקאמר אפילו חלקו היושנין
 תשעה כנגד תשעה עשרה כנגד
 עשרה אין אומרים זהו חלקו המגיעו
 וי"ל דמ"מ לא שמעינן גט מינה
 כדלמר הסד דלא אתמנן בהא כהן
 קאמר רבי יוחנן דומיא דנזק מה
אי אמרת בשלמא דאמניניהו
 מעיקרא שפיר. תימה דנמריס
 משמע דאיירי בלא אמניניהו דשה
 ציאת צבות לקא דלורייתא ואין כריך
 שום מיניו דקאמר כ"ע אין בין המודר
 (גמ' דף טו.) ואי אמרת דהא לביט
 צבות דלורייתא אבישרא קאי ומזכה
 להון ולא לאמה אמר להון צבות
 כדי לזון צמותו וי"ל דקוגיא דהכא
 איירי אי אמרינן שה לביט צבות
 דלורייתא: **ו**הך דר' מותיב ליה תורה
 בדעת אחרים. ע"ז זה אינה מיתה
 דשפיר מותיב למאי דפשיט ליה:
הלוקח י"ן מבין הבותים.
 צרייתא היא ד צמשה
 דפ"י דמאי (מ"ד) לא תני אלף
 מילתא דר"מ לתורה ואע"ג דר"מ גזר
 על י"ן צפ"ק לחולין (דף טו.)
 זאת נשית קודם גזירה ורבי יוסי
 ורבי שמעון אף ע"ג דרבינן להו
 צממות בפיק ר' ישמעאל (דף טו):
 דכומיס גרי אריית ס"י דאמר תורמין
 משל עובדי כוכבים על של
 כומיס מ"מ כיון שפוששים מע"ן
 יומר משאר עובדי כוכבים ומחוקין
 צמורה שצכתב וגם אלהיהם אינם
 עובדים כמו שהיו עושים צינת
 ראשון להכי כסגורו על י"ן של עובדי
 כוכבים לא גזרו על של כומיס
 אע"פ שגזרו על פיתס על י"ס לא
 גזרו אי נמי הכא צמטהר י"ן י"ס:
עשרה מעשר ראשון כו'. לאו
 דוקא עשרה ותשעה
 דכסהיר שני לוגין לתרומה גדולה פשו לה מאה נכי תרתי
 וש מפרשים דאין המעשר מתמעט משום תרומה גדולה כיון
 דמטה אחת פטורת את הכרי': **ש**ני לוגין שאני עתיד
 להפריש. כומיס אפילו תרומה גדולה לא מפרשי דאף ע"ג
 דבפרק שלשה שאלכו (בכוכס דף טו.) אמר הני כותאי עשורי
 מעשרי כראוי דמאי דכתיב צאורייתא מזהר זהירי ה"מ
 כשעשין לאלכו לעצמן ואפי' מעשר ראשון מפרשינן אבל למכור אין
 מפרשינן כלל דלא קפדי אלפני עור' אע"ג דאין חסודין על גזל לא
 חשיב להו גזל דהוי ממונן דאין לו תובעים דהא עמי הארץ נמי לא נחשדו על הגזל ונחשדו על המעשר ועוד דכל זמן שלא
 הופרש אינו דומה להו גזל שעדיין לא נחשדו ליהן לכהן ולוי ועוד שומעין כומיס אהא דדרשינן צ"מ (דף פ"ב) ואלתא ולא מוכר:
 ומיחל

קטן ואנפיליא. קילנ"ן של בגד לאו חליצה כלל דאיש ונעל כתובים
 בפרשה ואם לא יחפון האיש וגו' (ט): **חוץ מן האחרון**. דלחומרא
 אמרינן יש ברירה ופסולה לכהונה אבל אין כולוהו אפי' ריח הגט
 אין בהם ולא דמו למגורשת מאישה ולא המירה לכל אדם דהיא
 להווא מילתא מיהא לשמו ולשמה
נכתב: אפילו אחרון אינו פוסל.
 דאין ברירה: **לקוחים הן**. דאין
 ברירה דאיכא למימש חלק שנטל זה
 היה ראוי לאחיו והחליפו והיינו
 לקימה וחוזר ציובל לתחילתו
 משום מנזח יוצל והדר שקליה
 כדמעיקרא: **דלחומרא**. ממחזיקין
 חומרא היא ואי נמי הוה מספקא
 ליה אזיל לחומרא אבל אינו פוסל
 קולא הוא ואי לאו דפשיטא דאין
 ברירה לא אזיל קולא: אי נמי
כפחילה. כשם שמתחילה היתה
 בלא חלוקה לאיש י אחד כך יחזור
 ציובל לאיש אחד וטעמא לאו משום
 דאין ברירה הוא: **לאיוו שהלא כפחה**
חיליה. היא הגט לשמה ושמומיהס
 היו שוין: **מהו**. יש ברירה או אין
 ברירה: **על מי שיעלה מכס**. שיהא
 נמנה עליו ואני מקנה לו חלקו בשעת
 שחיטה: **כיון שנגנב ראשון**. לאחר
 שחיטה ראשו ורובו: **זכה בחלקו**.
 דאמרינן יש ברירה דמשעת שחיטה
 היה זה ראוי לכך ונשחט פסח זה
 עליו ומזכה את אחיו עמו לימנות
 בחלקו לקמייה מוקף לה שחור: **אמר**
רבי יוחנן קדי לורון צממות. אצינן
 המנה את כולן עליו משעת שחיטה
 והא דקאמר על מי שיעלה ראשון
 לזרייתו אתא כלומר נראה איהו הוא
 ראשון ולא הודיע מה צלבו: **שפיר**.
 משום הכי מזכה את אחיו עמו:
נמנין. הרואה לימנות: **ומושינן ארס**
ידיהן. מי שהיה נמנה ומרוס
 לימנין ולהמנות על אחר מושך ידיו
 הימנו: **עד שישהט**. אבל לאחר
 שחיטה לא נמנין ולא נמשכן דכתיב
 ואם יעטש הצית' (ט) אם צאו להמעט
 ולהמשך ממנו מהיות משה בחיותו
 שכן יש לתמעטו: **סניא נמי כפי**. דלא
 נחשוין אלף לזון ומיהו כולוהו
 אמניניהו: **וכנים פושלים**. ולא קתני
 ונמלאו בנות וזכות פסקת וזנים לא
 זכו: **אמר אביי קצעי מיניה**.
 לתמוסי מתמה אביי צרב יהודה ורב
 ארשיא קצעי מיניה לאיוו שהלא
 צפתח תחילה דתלה (ט) (זה) המתנה
 צדעת אחרים וקפשיט ליה לאיוו
 שארצה דהיינו תולה בדעת עצמו
 דילמא תולה צדעת עצמו לית לן
 ברירה דמדלחני צרישא גילה צדעתו
 שהיה פוסח על שמי סעפיים וליכא
 למימר הוצרך דמעיקרא דעמיה
 להאי אבל זה שתלה באחרים גמר
 צדעמיה מעיקרא לאיוו שהלא: **מצין הכוסים**. קודם
 גזירה ואין לו כלי להפריש תרומות ומעשרות בהן והוא כריך
 לשמות. וכומיס גריי אמת חשיב להו ואין ארץ ישראל
 נפקעת מקדושתה על ידיהם והן חסודין על המעשרות ועל
 התרומה ולא כעמי הארץ שרובן מעשרין וכולן מפרשינן תרומה
 אבל כומיס חסודין על הכל והלוקח מהן כריך לעשר
 ודאי: **שני לוגין**. מתוך מאה: **הרי הן תרומה**. צמסו:
 ומיחל

(א) לקמן מת. ב"ק טז:
 גילה לו: בכורות נב: מ.
 (ב) גלעל ב ושי"ט א טי
 כרשי"א שומר שבגירסת
 ע"פ ש"י הוא מתחלת ארץ
 וצולא אבל היעצב"א חלק
 וסוגר שלפי רש"י חלק
 מתחלת ארץ ישראל
 (ד) פסחים פט. דברים לו.
 (ה) כמ"י אמניניהו
 מעיקרא, ו יומה מט:
 פסחים (ס: פט.) א ועי'
 פסחים פט. דברים לו.
 (ח) לקמן ת"ח חולין י.
 דמאי פ"ח (ט) דברי
 פ"ח מ"ד יומה ט: עירובין
 לו: מעלה כב. ופוספתא
 דמאי פ"ח (ט) דברי
 (ה) ה"שכ"א מביא בשם
 רש"י שגוים לאיש אחד
 לנאכסה איני, ועי'
 רש"י (א) גמטס י.
 (ט) נש"ל מ"א.
 (י) לפנינו גריי אמר רב
 יהודה אמר רב, (י) נראה
 ש"ל דלמאי. (מנחה כו.)

מוסף רש"י

האחרים. שחלקו
 לקוחות הן ומחזיקין
 זה לזה ביובל. ולא
 אמרינן הוצרך הכהן
 שיה חלק המגיע לכל
 אחד, וירושל' לא קאמר
 דמיהדא אלף אמרינן
 חלקו של זה היה ראוי
 לזה והחליפו והיה הוא
 מקנה ומחזיק ומחליפו
 ציובל (ב"ק טז: ובג"מ
 ביצה דל) וחזקין ומחוקין
 ע"ל מי
 שיעלה מכס ראשון.
 משמע שאינו ממה עליו
 אלף הראשון (פסחים טז).
 ומזכה את אחיו עמו.
 נגמרא תפסה ה"מ מתמה,
 ומתכן דאמניניהו צבותו
 מעיקרא וכדי לזון קאמר
 שחלקו לא אחד למינהו,
 ראשון ויהיה הוא ראוי
 לאחר שחט ע"ל ד
 וקי הודיע (פסחים טז).
 נגמנין. על הפסח מי
 שרצה לימנות ומושך ידיו
 ממנו מי שרצה למשך,
 עד שישהט (יומא טז).
 הכא למנות עליו ימנה
 והרואה למשך ידיו ממנו,
 שכני נמנה עליו, מושך
 (פסחים טז). הלוקח י"ן
 מבין הכותים. צדעת
 כנת בין השמשות דתניא
 כפוספתא (מנחי פ"ו)
 וקדש עליו היום ואין לו
 מה לשמות צדעת ואין לו
 פנאי להפריש (ב"ק טז)
 או אין עליו כלום כהוסיס
 להפריש לתוכן תרומה
 ומעשר (סוכה כב) וקסם
 כומיס לא מפרשי תרומה
 (עירובין דל) ואשמעינן הכי
 דכומיס תשיד אמתיה
 דקתני שני לוגין שאני
 עתיד להפריש כו' (חולין
 יד.) הרי הן תרומה
 גדולה ואחר כך עשה
 ממה ששפירי מזה מות,
 מפרשי עשרה למעשר
 ראשון ושמיידי ששעם
 מדות ומפרשי מהן תשעה
 למעשר שני (שעילה כב.)

דכסהיר שני לוגין לתרומה גדולה פשו לה מאה נכי תרתי
 וש מפרשים דאין המעשר מתמעט משום תרומה גדולה כיון
 דמטה אחת פטורת את הכרי': **ש**ני לוגין שאני עתיד
 להפריש. כומיס אפילו תרומה גדולה לא מפרשי דאף ע"ג
 דבפרק שלשה שאלכו (בכוכס דף טו.) אמר הני כותאי עשורי
 מעשרי כראוי דמאי דכתיב צאורייתא מזהר זהירי ה"מ
 כשעשין לאלכו לעצמן ואפי' מעשר ראשון מפרשינן אבל למכור אין
 מפרשינן כלל דלא קפדי אלפני עור' אע"ג דאין חסודין על גזל לא
 חשיב להו גזל דהוי ממונן דאין לו תובעים דהא עמי הארץ נמי לא נחשדו על הגזל ונחשדו על המעשר ועוד דכל זמן שלא
 הופרש אינו דומה להו גזל שעדיין לא נחשדו ליהן לכהן ולוי ועוד שומעין כומיס אהא דדרשינן צ"מ (דף פ"ב) ואלתא ולא מוכר:
 ומיחל